

Μὴ πολῦ τιμα ζητήσης
 ἐκ χρυσοῦ κι' ἀργύρου δῶρα.
 Θὰ τὰ εἶχες, ἐὰν τῶρα
 ὅπως πρίν, μ' ἔδιδ' ἐπίσης,
 πίστωσιν ὁ τοκιστής.

Θὰ σέ στείλω ... Τί χαρὰ
 ποῦ αἰσθάνομαι ὁ τάλας
 δῶρον ἐξοχόν θὰ στείλω
 καὶ πρωτότυπον, τ' ὀφείλω
 εἰς ἐμπνεύσεις μου μεγάλας.

Τὸ γνωρίζεις, ἐραστής
 ἔγινα ὅλος ἰδικός σου,
 ἅψ' οὐ ἔγειναν, κυρά μου,
 κι' ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου
 λεία τῆς ἀθρᾶς χειρός σου.

Θὰ σέ στείλω ... Μὰ τὸ δῶρον
 οὔτε κἂν διενόηθης...
 Τὸ ἐσκέφθην ὁ εὐχθής
 πράγματι ἀργὰ ὡς φόρον
 τῆς πονούσης μου ψυχῆς.

Κι' ὅμως ἔχω ἀκόμη κάτι
 νὰ σέ δώσω καὶ νὰ πάρης·
 ἄς γενῇ κι' αὐτὴ ἡ χάρις
 ὡς εἰλικρινῆς κ' ἐσχάτη
 ἐκ καρδίας προσφορά.

Θὰ σέ στείλω ... Ἀτυχῆς
 τὴν φορὰν αὐτὴν καθόλου
 δὲν θὰ ἦμαι. Θὰ σέ στείλω ...
 Νὰ τὸ πῶ; Ναί, θὰ σέ στείλω
 Φρόσω μου ... κατὰ διαβόλου!

Κων]λιν, 1880.

ΓΕΩΡ. Α ΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

— 22 —

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

Ὁ ἱατρός. — (Εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πρώτων βοηθειῶν). Βλέπεις;
 διὰ νὰ γλυτώσης, ἐπῆδησες ἀπὸ οἰκτῶ μέτρα ὕψος κ' ἐτοάκισες τὸ
 πόδι σου. Πιστεύω μ' αὐτὸ ποῦπαθες νὰ σωφρονισθῇς πλέον.

Ὁ λωποδύτης. — Ἔχετε δίκαιον, ἱατρέ· ὠρισμένως δὲν θὰ
 κλέπτω πλέον παρὰ σέ ... ἰσόγεια.